

הכובע הנעלם

לסבא היה כובע והוא לא הוריד אותו אף פעם. רק בערב, כשהלך לישון. לפני שנרדם, תלה את הכובע על מנורת הלילה, וכשהתעורר בבוקר קודם כל חפש אותו שוב.

בוקר אחד סבא התעורר וראה שהכובע
נעלם. בהתחלה הוא רק השתומם קצת.
הפך שלוש פעמים כל דבר שניתן היה
להפוך, שבע פעמים גירד את הקרחת
שלו והלך למטבח, כעוס כמו כלב.
"איפה הכובע שלי?" מלמל סבא
"תפסיקי לעשות בדיחות מהבוקר."

סערה, הכלבה של סבא ישנה על שולחן
המטבח. היא פתח עין אחת אך מיד
עצמה אותה שוב.

"אני לא מתבדחת אף פעם לפני
הארוחה. יכולת זכור זאת" ענתה "אני
שוכבת כאן מהארוחה של אתמול עד
הארוחה של היום ולא מתכוונת לקום."
"מצאתי לי כלב שמירה!" נזף בה סבא
"הלילה היו כאן גנבים! גנגסטרים
ושודדים גנבו את הכובע שלי! ואני
בלעדיו כמו בלי ידיים!"

"אמרתי לך כבר כמה פעמים שאני לא
כלב שמירה" אמרה סערה "אני כלב –
חבר של אדם. תתיישב, שתה קפה
ותתנהג כמו בן-אדם!"

"קפה?" החמיר פניו סבא "איך אוכל
לשתות קפה בלי כובע! ומה זה כאן?"

מפחית קפה טחון הוציא סבא חייל בדיל.
הוא לא הכניס אותו שם. בזמן שניסה
לנחש מאין הופיע חייל הבדיל בתוך
הפחית הספיק לשתות שלוש כוסות
קפה.

"חוץ מזה" הוסיפה סערה "אם אתה
באמת מוכרח לדעת, חלמתי שהכובע
שלך עף אל התרנגולת."
"היית אומרת זאת מיד!" נזף בה סבא.
הוא שם את החייל לתוך הכיס הקדמי
של חולצת הלילה שלבש ורץ החוצה.
מלא תקווה פנה סבא לביתה של
התרנגולת. היא ירבה בגינה וסרגה.

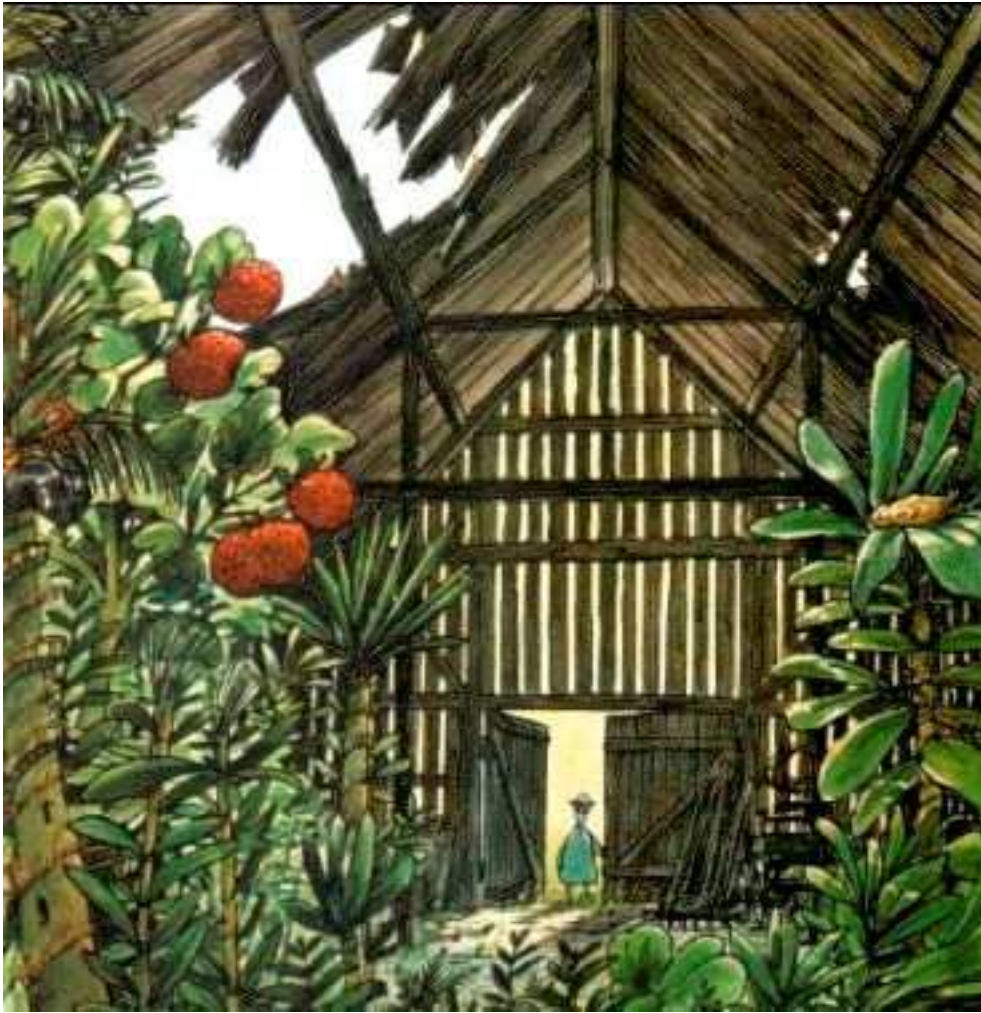

"שלום תרנגולת" אמר סבא "אני מחפש את הכובע שלי. כשישנתי הלילה הגנבים גנבו את הכובע. אולי שמת לב על דבר מה חשוד?"
"גנבו כובע?" השתוממה התרנגולת "מה זה ענייני? אני סורגת. איני רואה דבר, איני שומעת דבר ואיני יודעת דבר. קפה במקרר, ופלות בסיר. תתכבד לבריאות, ורק תשתוק כשאני הדברת."
בזמן שהתרנגולת דיברה, סבא מזג לעצמו קפה ולקח ופלה. הוא נגס חתיכה ובמילוי השוקולד גילה חתיכת שרשרת של שעון יד.

הוא עוד לא הספיק לשאול מעין
השרשרת בופלה כשהתרנגולת אמרה:
"מישהו באסם הישן יודע על הכובע
שלך. שאל אותו. מישהו יודע יותר מאשר
זה נראה. מישהו יודע טוב מאוד על
כובעים."

סבא שם את השרשרת לכיס החולצה
והלך אל האסם הישן.
באסם היה מספיק אור. תחת חור גדול
בגג צמחו דקלי שזיפים, עצי תות שדה,
חרציות וקנה סוכר.

בתוך הסבך הירוק הזה לא נראה איש.
מישהו היה שם, אך הוא לא רצה
להראות אפילו לסבא.
מישהו חי בארגז שעמד במרכז הסבך.
על הארגז היה כתוב "שלום דוד. הלכתי
למשימה שלא ניתן לדחות אותה. שתה
קפה עם עוגיות. הקפה במקום הרגיל."
סבא מלמל "תמיד כך אצלו". הוא מצא
ספל ומזג קצת קפה מהברז, למרות
שהיה כבר מעוצבן.

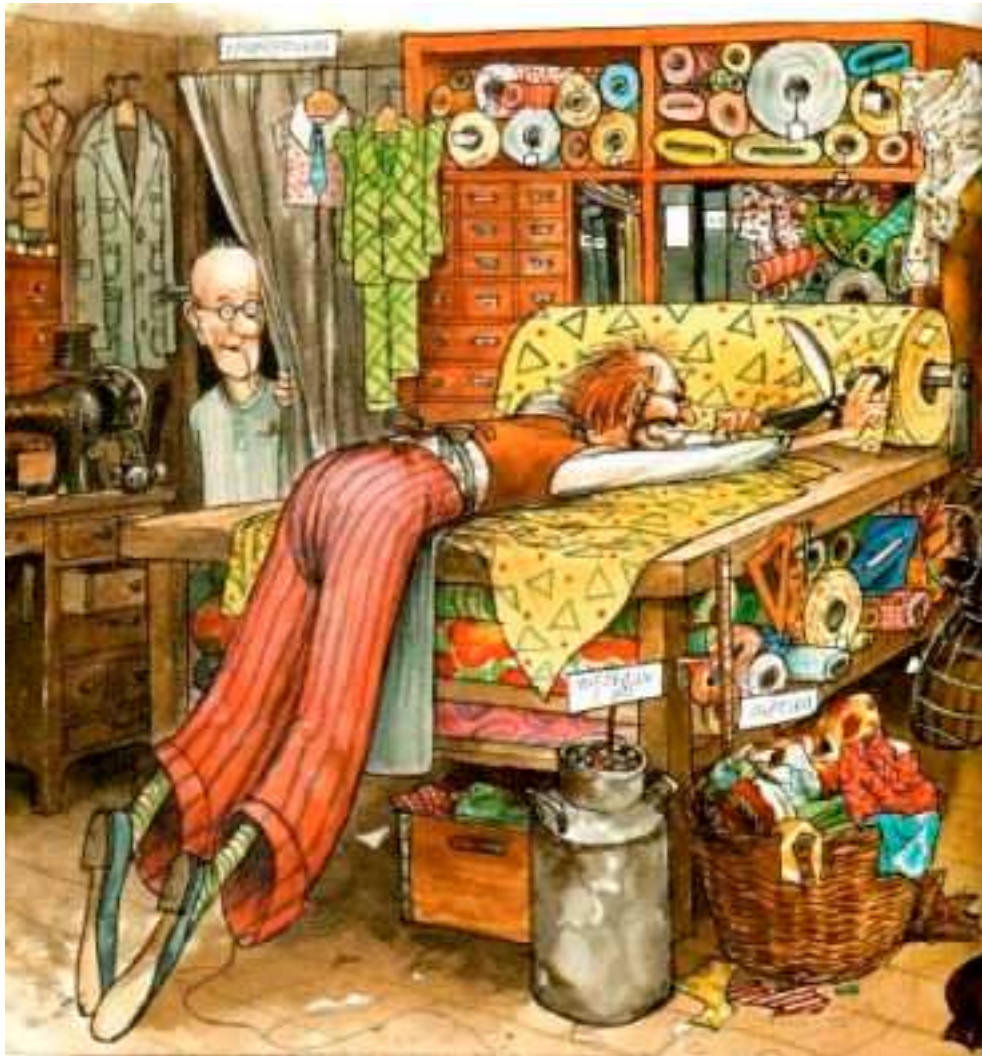
מתי שרק הוא בא, מישהו תמיד נעדר!
ועכשיו גם הכובע נעלם!
"מי ראה את הכובע שלי?" קרא סבא
בקול רם.
וחיכה לתשובה.
מהר מאוד עברה לידו מכונית קטנה.
בפתקה המונחת עליה כתוב הייתה
"פ.ס. ראיתי את הכובע. חפש אותו
בערמת האשפה."
סבא הלך לפינת האסם שבה זרוקים היו
חפצים ישנים שונים.
"מישהו חייב לעשות כאן סדר!" קרא.
"מלא אבק!"

הוא הפך את כל האשפה אך לא מצא את הכובע. לעומת זאת הוא מצא אולר קטן. סבא בדק אותו הרבה זמן. האולר נראה לו מוכר, אך לא יכול היה לזכור איפה ומתי ראה אותו.

הוא עדיין חשב על האולר כשהמכונית הקטנה שוב עברה לידו. היא חצתה את האשפה ונעלמה אחרי מסך שעל הקיר. סבא הלך אחריה במבוכה. אחרי מספר צעדים הוא מצא את עצמו בבית מלאכה של החייט אפורטה. החייט שכב על שולחן גדול, וניסה לגזור פיסת בד. "שלום אפורטה. איך זה? בית המלאכה פועל בחג?"

אאא, מה..? פועל. "מלמל החייט שהופעתו של סבא הפתיע אותו. "רק שנייה. תכף אבדוק."

הוא ניגש לדלת הכניסה ומשך בידית.
"לא. אני מצטער. סגור. תבואו ביום
שישי."

"אני מחפש את הכובע שלי" אמר סבא
"נדמה לי כי הוא עף הנה. אתה כבר לא
זוכר אותי?"

החייט התכופף כדי לראות את סבא טוב
יותר. ורק כשהביש לו כובע הבין מי
עומד לפניו.

"כן, עכשיו הכרתי! זה אתה סבא! עוד
אף פעם לא ראיתי אתך בלי כובע!"

הוא מישש את חולצת הלילה של סבא.
"מה, באת למדוד מעיל חדש? כמה יפה
מצדך.. מונח יפה, שישים ותשע קרונות,
אבל לך, חבר ישן, אמסור בשלושים..
"ראית את הכובע שלי?" שאל סבא
שניסה לא לאבד סבלנות.
"ראיתי, ראיתי!" קרא החייט בשמחה
"הוא מיוחד! מצנפת מפוארת כזו עוד לא
ראיתי אף פעם. ואיפה הוא?"
"אמרתי לך שהוא נאבד!!!" צעק סבא.
"אל תצעק, ידידי. אני לא עיוור. תשתה
קפה?"
"כן, תודה" נאנח סבא והתיישב על
השרפרף בחוסר כוח.
אפורטה העמיד לפניו תרמוס וספל.
"מזוג בעצמך. יש לי מספיק עבודה
משלי!" אמר וניגש לדלת.

כשסבא מזג קפה, מהתרמוס נפל מגנט
קטן. סבא דג אותו מהספל. משום מה
הרגיש כאילו פעם, מזמן-מזמן היה לו
מגנט כזה.

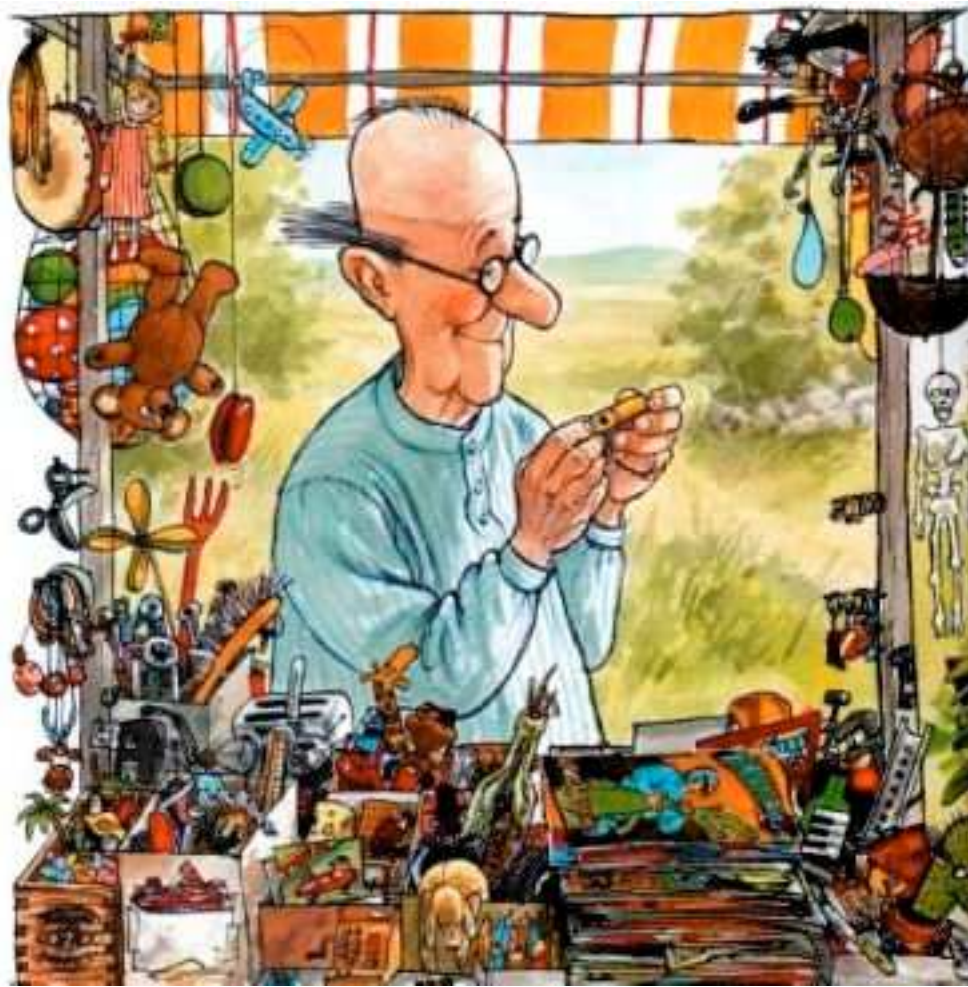
"היה מגנט בתרמוס שלך" אמר סבא.
"מגנט? שים לב שלא תיחנק. מוטב
לזרוק אותו" יעץ החייט "מוזר..." הוסיף
אחרי מחשבה "הכובע שלך, זה שאינו
על ראשך, עף שם, ברחוב. נמוך כמו
ינשוף. מדוע? זה קורה לעתים קרובות?"
סבא קם.

"מה אמרת? איפה הוא?"
"נחת על הגדר" ענה אפורטה "וי! גם
הכובעים כבר נעלמים. כל אחד עושה
מה שרוצה."

סבא רץ לגדר ועצר שם כדי לנשום.
"באו לקנות! מבחר סחורה! יפה-יפה!
ולא יקר! מאוד בזול!" נשמעה צעקה
ממש מעל אוזנו של סבא. הוא כמעט
וקפץ מבהלה.

לידו עמד ארנב-רוכל שמכר חפצים
קטנים מהמגש שלו.
"וי! איך שהבהלת אותי" אמר סבא.
"לא צריך להיבהל. רוכלים לא נושכים."
"אולי ראית במקרה שהכובע שלי עף
כאן?" שאל סבא.
"אני מצטער. אין כובעים היום" ענה
הארנב-רוכל "משלוח כובעים חדשים
יגיע מחר. אבל יש לי הרבה דברים
אחרים. בקשה, בוא ותסתכל, תסתכל,
תסתכל איזו סחורה יש כאן! וזול מאוד."
מה לא היה שם – קמאות וגרביים
בודדים, עוגיות מתוקות ומחקים, קרסים
לדיג, כרטיסי קולנוע ישנים ושלדים
מגומי עם אברים מתנענעים.

"חמשה קרונות לחתיכה. כולם תמורת
אלף. סחורה ממדרגה ראשונה, מתכת
טבעית ופלסטיק נקי."
"כל כך הרבה אשפה במטר רבוע אחד
של מגש" ציין סבא "ואופנוע אין לך?"
"רק רגע, אבדוק במחסן" ענה הארנב.
הוא הזיז קרש בגדר ונעלם.
בזמן שהארנב נעדר, סבא הציץ לקופסה
שעליה כתוב היה "חינם". שם מונחת
הייתה משרוקית ישנה, שכמובן לא
שרקה כבר. אך המשרוקית כל כך מצאה
חן בעיניו שהוא שם אותה בכיס החולצה,
שם כבר מונחים היו החפצים הקודמים.
מהחור שבגדר הופיע ראשו של הארנב.
"הי זקן. בוא הנה!"

שם, אחרי הגדר עמד אופנוע עם סירה,
אופנוע ישן, שבור וחלוד.
"בוגאטי" בגאווה אמר הארנב "במצב
נהדר, כמו חדש. ולא יקר, סך הכל
שישים - שבעים קרונות. אופנוע מהודר.
רק קצת שמן והוא ייסע כמו סערה."
"נראה, נראה" אמר סבא והתיישב
בסירה "נעשה קודם סיבוב. נבדוק האם
הוא יוכל להשיג את הכובע שלי."
"אין בעיה!" ענה הארנב-רוכל "רק
להניע" הוסיף ומילה את המכל בחצי פח
בירה. אחר כך סיבב כל מיני ברזים
וידיות, וניסה להניע את המנוע. אבל
המנוע לא הניע.
"תשאיר זאת לי" אמר סבא "מה שזה לא
יהיה, אבל באופנועים אני מבין. תן לי
מפתח מתכוון ופטיש. כנראה השסתומים
התכופו קצת.

סבא התחיל לעבוד בכל הרצינות. הוא
סיבב, דפק, התיז שמן. הארנב שמח
מאוד.
"כן, ננסה עוד פעם. ארנב, תחבוש
קסדה, אחרת אוזניך יפגעו."
והמנוע הניע! הם עפו כמו פקק מבקבוק,
עברו מעל הגדר וירדו לשביל צר.
"כמו בזמנים ישנים טובים" חשב סבא.

"עשית את זה נהדר" קרא הארנב ונישק
לסבא ישר על שפתיים "כלי מצוין! אמכור
בשמונים וחמש! להכניס מהלך שני?"
"תן, דחוף!" קרא סבא בתשובה "תכניס
מיד את הרביעי!"

האופנוע רעד ופרץ מהמקום. הוא רץ
בשדה רחב ידיים ברעש גדול.

הם נסעו על תלמים ובליטות ואחר כך
עברו לאחו, אחריו למרעה, ושוב דרך
אחו ומרעה שני ואחר כך "**בום!**"... עלו
על אבן.

האופנוע עף לאוויר וסבא נזרק מהסירה,
התהפך פעמיים ונחת על העשבים.
האופנוע עם הארנב נעלם במרחקים,
אחרי הנחל.

סבא ישב במרכז האחו, לגמרי, לגמרי
לבד. רעש המנוע נשמע מרחוק כל פעם
חלש יותר, עד שלא נשמע כבר בכלל.

באחו היה שקט כזה שלסבא נדמה היה שהוא שומע איך האדים עולים מהאדמה. השדות והיערות עמדו ללא ניע. הכל נדם סביב. ופתאום סבא הרגיש עייף מאוד. "כנראה לא אראה יותר את הכובע שלי" חשב "מילא, מה זה משנה."

הוא חשב על כל שעבר ברדיפה אחרי הכובע. מדוע כל החפצים הקטנים האלה נראו לו כל כך מוכרים?

מהכיס שבחולצת הלילה הוציא את חייל הבדיל, חתיכת שרשרת של שעון יד, אולר קטן, מגנט ומשרוקית ישנה ושם את כולם על אבן גדולה.

ואז הוא נזכר. עכשיו ממש, כשכל החפצים האלה היו מונחים לפניו הוא נזכר! לא יתכן אחרת. בדיוק כל החפצים האלה היו לפני הרבה, הרבה זמן בכיס שלו.

הוא היה אז בן שבע כשאוקה, חבר שלו, הראה לו קיפוד שהחזיק בקופסה. כשראה את החיה, סבא היה מוכן לתת תמורתו את כל האוצרות שלו. למרות שלא היה לו הרבה. "אולי אקנה אותו ממך?" שאל סבא. "ומה תיתן לי?" שאל אוקה. ואז סבא הניח לפניו את חייל הבדיל, מחצית שרשרת השעון, האולר, המגנט והמשרוקית הישנה. היה רגע של שקט. בדיוק את הרגע הזה זכר עכשיו סבא – ברור ובדיוק. חמישה חפצים. קופסה עם קיפוד. אצבעות של אוקה שעזבו את הקופסה והתקרבו אל החייל. שקט. אלה היו רגעים קשים לסבא. הוא נפרד מהדברים היקרים ביותר שלו. אבל במקומם הוא יכול היה לקבל את הקיפוד. הוא ייתן לו חלב מדי יום. רק שאוקה יסכים!

"טוב! מסכים!"

הוא לקח את הקופסה ובכל הכוחות שברגליו רץ הביתה. הוא שמח כל כך שלבו מוכן היה לקפוץ מהחזה. מה היה אחר כך – סבא לא זוכר כבר בדיוק. כנראה אמא אמרה לו שאסור להחזיק את הקיפוד בקופסה. הקיפוד צריך להיות חפשי, אחרת הוא ימות. ואז הוא שחרר אותו בגן הישן של סבתא שלו, וכשהקיפוד רק יצא מהקופסה הוא נתן לו חלב, כדי שהקיפוד ידע שלא יפגעו בו.

סבא נזכר איך כרע על ברכיים וליטף את המעיל הקוצני שלו. זה לא היה כל כך נעים, אבל הייתה זו הדרך היחידה להראות לקיפוד שהוא מחבב אותו.

והנה הוא יושב כאן, איש זקן, קטן, באחו
ענקי, וחושב על הזמנים הרחוקים,
כשהיה בן שבע והוא חי עם סבתא, אמא
ואבא ועוד חמישה אחים ואחיות, ועל כך
שאצלו הופיע קיפוד. גם קודם באו לו
זיכרונות על הזמנים האלה, אך הפעם
הוא נזכר הרבה יותר טוב. וכל זה הודות
הכובע שברח לו. ולמרות שסבא ראה
הרבה בחייו, הוא לא יכול היה להבין איך
דבר כזה יכול לקרות.
סבא קם והלך הביתה. הוא לא חשב
יותר על הכובע. את החייל, השרשרת,
האולר, המגנט והמשרוקית שם בארון
בחדר הגדול. ואחר כך הוציא מהארון
כובע ישן שני.

"אולי גם זה יתאים" חשב "ובעצם לשם
מה לי כובע? האם אתה חייב לחבוש
כובע כי אתה זקן? וגם הקיץ עוד לא
נגמר. יש זמן."